

Steffens
droomballon

Op zoek naar Apatia

Steffens droomballon

Op zoek naar Apatia

Harry P A van de Water

Illustraties:

Laura Vargas

Herziene tweede druk, september 2024
Volledig geïllustreerd

© 2024 Harry P A van de Water

Eerder uitgegeven bij Paris Books (2016) onder de titel:
'Steffen en de droomballon, de avontuurlijke zoektocht naar
het land Apatia'

Schrijver: Harry P A van de Water

Illustraties: Laura Vargas

Omslagontwerp: Harry P A van de Water

Uitgever: Harry Books & Artwork via Brave New Books

ISBN: 9789465121109

NUR: 280

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever (E-mail: harrybooksandartwork@outlook.com).*

Inhoud

1	Het grote nieuws	7
2	Steffens geheim	12
3	Een wonderlijk voertuig	17
4	Weet waar je aan begint	21
5	De schrik van zijn leven	27
6	Waarom roepen ze toch?	33
7	Steffen luistert naar zijn hart	38
8	Standvastig als een leeuw	43
9	Dreigende wolken	52
10	De twijfel slaat toe	57
11	Een verlaten spookdorp	62
12	Spraakzame poezen	66
13	Een moedige beslissing	73
14	Steffen heeft een plan	79
15	Toch ontsnapt	85
16	Een verraderlijke overval	89
17	De achtervolging	95
18	Achter slot en grendel	101
19	Is er nog een kans?	106
20	De spannendste zaterdag ooit	112
21	Diep in de put	117
22	Als de nood het hoogst is ...	122
23	Een nieuwe poging	130
24	Hoe nu verder?	139
25	Een verrassende wending	144
26	Sterren in de nacht	150
27	Wie verre reizen maakt...	156

Andere kinderboeken van Harry P A van de Water:
Stella wordt een ster, Geef haar maar de ruimte
Steffen en Stella, Willen de waarheid weten

Voor Stefan

1 Het grote nieuws

“Ik ben er weer, hoor,” riep Steffen zo gauw hij de deur opende.

De hele weg terug had hij hard gerend. Zijn hart bonsde er van. Zijn wangen waren rood van opwinding. Hijgend ging zijn borst op en neer. Hij voelde het nauwelijks. Eindelijk was hij thuis. Nu kon hij het grote nieuws vertellen.

“Hoe was het in het bos?” klonk de stem van zijn moeder uit de keuken.

Hij popelde om het nieuws met haar te delen. Maar voordat ik verklap wat voor bijzonders hij net heeft beleefd, wil je vast wel weten wie Steffen is.

Samen met zijn ouders woonde hij in een huisje vlakbij een groot woud.

“We wonen dicht bij de natuur,” zei zijn moeder altijd. “Dat is goed voor een mens.”

Het bos was het beste wat Steffen kende. Hij maakte er zo veel fantastische dingen mee. Genoot er zo veel van al die geheimzinnige geuren, schitterende kleuren en verschillende geluiden. Elke keer als hij er was, zei hij tegen zichzelf: “Wat voelt het toch goed en vredig hier.”

Af en toe ging hij met een paar vriendjes naar het bos. Tik-kertje spelen tussen de bomen. Of een beetje rommelen bij de beek. Het liefst ging hij alleen. Vaak wilden zijn vriendjes liever televisiekijken of spelletjes doen op hun iPads en mobieltjes. Daar hield Steffen niet zo van. En weet je ... In je eentje maak je veel minder lawaai dan met zijn allen.

Als hij moederziel alleen in het woud was, begon het daar pas echt te leven. Soms praatte hij dan met bomen en dieren. Niet met woorden, zoals mensen met elkaar spreken, maar met gedachten. Of hij zag dingen die anderen niet zagen. Elfjes, kabouters en andere boswezentjes.

Eén keer, dat was erg grappig, ontmoette hij een trol. Die zag er zo koddig en ouderwets uit. Hij moest snel opzij springen. Anders zou die trol zo over hem heen stampen met zijn lompe voeten.

Steffen was dus een tikkeltje anders dan de anderen. Maar er was meer. Hij voelde bijvoorbeeld ongelofelijk veel liefde in zijn hart. Dat stroomde er werkelijk van over. Liefde voor andere mensen, voor de natuur, voor dieren, ja, voor heel de wereld eigenlijk. Omdat hij zoveel liefde in zich had, voelde zijn hart oneindig groot.

Wat ook speciaal was: hij kon zien en voelen hoeveel liefde er was in de harten van andere mensen. Met vriendjes praatte

hij daar niet over. Maar zijn moeder begreep het. Haar kon hij echt alles vertellen. Nou ja ... Alles? Eerlijk gezegd had hij een groot geheim. Zo groot dat hij het zelfs niet aan haar had durven onthullen. Het was te moeilijk. Misschien moest hij daarom proberen dat geheim te verdringen. Ermee te leren leven. Maar dat was ook niet zo gemakkelijk.

Vandaag dacht hij even niet aan dat geheim. Want hij had net iets heel bijzonders meegemaakt. Dus rende hij naar de keuken en schreeuwde het bijna uit.

"Mama, mama, ik heb een elfje gezien en weet je ... Dat praatte tegen mij!"

Daar stond zijn moeder wel even van te kijken. Dat een elfje tegen haar zoon sprak was nooit eerder gebeurd.

"Wat zei dat elfje dan?" vroeg ze tenslotte.

"Het zei: 'Ik heb groot nieuws. Binnenkort ga jij een heel avontuurlijke reis maken'," gooide Steffen er in één adem uit.

"Mama, gaan we op vakantie misschien?" voegde hij er hoopvol aan toe.

Van opwinding hipte hij heen en weer van de ene op de andere voet.

"Wat fantastisch dat een elfje tegen je praatte," antwoordde zijn moeder. "Nee lieverd, we gaan niet op vakantie.

"Oh, wat jammer."

"Zei het elfje dan niet waar de reis heengaat?"

"Nee, daar zei het niets over. Maar wel dat ik onderweg drie wensen mag doen."

“Drie wensen? Hoe bedoel je?”

“Nou, mocht ik het moeilijk krijgen op de reis, dan kan ik een wens doen. Ik hoef alleen mijn handen stevig tegen elkaar te wrijven en te zeggen wat ik zou willen. Dan gebeurt dat. Het elfje vertelde wel dat ik erg zuinig moet zijn op die drie wensen. ‘Gebruik ze met verstand. Meer krijg je er niet,’ zei het. Wat zou dat betekenen, mama?”

“Dat zou ik niet weten,” antwoordde zijn moeder. “Drie keer is scheepsrecht zeggen ze altijd. Misschien is het wel daarom. Wat een spannend vooruitzicht.”

“Nou, ik ga toch het liefste weer naar het strand, net als vorig jaar. Gaan we echt niet op vakantie, mama?”

“Nee, het spijt me, lieverd. Dat is een beetje te duur nu.”

Steffens gezicht betrok.

“Heb jij dat elfje nog iets gevraagd?” wilde zijn moeder verder weten.

“Oh, ja! Dát had ik kunnen doen. Dat doe ik dan de volgende keer,” voegde Steffen moedig toe.

Hij voelde zich toch wat teleurgesteld nu. Ze gingen niet op vakantie en bovendien had hij ook nog de kans voorbij laten gaan om het elfje iets te vragen.

Ineens dacht hij weer aan het geheim dat hem plaagde. Hij merkte hoe tranen opwelden in zijn ogen. Plotseling voelde hij zich ook een beetje moe. En je weet ... Moeders voelen zulke dingen. Zijn moeder aaide hem over zijn bol en zei: “Ik maak gauw iets warmes te drinken. Ga maar vast even lekker op de bank liggen.”

2 Steffens geheim

Nu zijn moeder in de keuken is, kan ik wel even Steffens geheim verklappen. Niet doorvertellen, hoor. Zelfs zijn moeder weet het niet, weet je nog.

Steffen heeft dus een groot, liefdevol hart. Maar wat heeft hij ontdekt? Wel, dat een gevoelig hart soms helemaal niet leuk is. Dat het heel moeilijk kan zijn. Zo erg soms, dat hij het bijna niet uithoudt. Af en toe zegt hij wel eens in zichzelf: "Wat zou ik graag ruilen met een ander. Met iemand die het allemaal niet zo veel kan schelen."

Toch zou hij ook niet willen zijn als die vervelende jongens in zijn klas. Dat groepje rondom die gemene Erik. Dat trekt zich nergens wat van aan. Het zijn echte pestkoppen. Zelfs een

paar meisjes heulen mee met die plaaggeesten. Rotmeiden!
Zo geniepig als die kunnen zijn.

Allemaal weten ze dat Steffen niet van vechten houdt. Daarom vinden ze het leuk om hem uit de tent te lokken. Door te duwen en soms zelfs te schoppen.

Onlangs riepen ze hem na en jowden hem uit voor 'Steffen Snotterpot'. Dat kwam omdat hij moest huilen toen de juf in de klas vertelde dat de ouders van Mariëlle uit elkaar gingen. Hij vond het zo vreselijk voor haar dat hij zijn tranen niet kon bedwingen.

Wat meer is, Steffen maakt zich ook zorgen over zijn eigen vader en moeder. Die kunnen af en toe zo een ruzie maken. Dan houdt hij zijn handen voor zijn oren en kruipt zo ver mogelijk weg.

'Als ze maar niet gaan scheiden, net als bij Mariëlle,' denkt hij. Dat is zijn grootste angst.

Zijn ouders wil hij met zulke gedachten niet lastigvallen. Die moet hij kost wat kost bij elkaar houden. Als ze woorden hebben, doet hij daarom altijd heel erg zijn best het weer goed te krijgen tussen hen.

Na een ruzie reageren ze trouwens vaak af op hem. Zijn moeder kan dan zo emotioneel uitvallen. Zelfs als hij vlak voor haar staat, schreeuwt ze tegen hem. Helemaal zonder redenen om de meest onbenullige zaken, zoals dat hij zijn neus moet vegen. Waarom kan ze de dingen niet op een gewone manier zeggen?

Met zijn vader kan hij het meestal goed vinden. Maar als die boos is, kan hij Steffen erg op zijn ziel trappen. Met een botte opmerking of zo. Waarom toch?

"Wie is er nu zo dom om in elfjes te geloven," zei hij laatst.
"Die bestaan toch niet."

Als zijn vader op reis is voor zijn werk, dan mist Steffen hem best. Maar soms zou hij willen dat zijn vader nog een paar daagjes wegbleef.

Gisteren toen hij weer zo gepest was op school, kwam Steffen huilend thuis.

“Was ik maar net zo onverschillig als Erik,” snikte hij.

“Meen je dat echt?” vroeg zijn moeder verbaasd. “Zou je jouw grote, liefdevolle hart willen ruilen voor een gesloten hart? Dat is toch niets voor jou?”

“Ik weet ‘t niet,” schokschouderde Steffen snotterend. “Soms zou ik dat wel willen. Maar ik weet niet hoe.”

“Ze zeggen dat je dan op reis moet naar het land van de gesloten harten,” wist zijn moeder. “Dat zou ik niet doen als ik jou was. Daar krijg je spijt van. Een liefdevol hart is het meest waardevolle dat een mens bezit. Met een open hart kan je zo veel meer genieten van het mooie in het leven. Geloof me, als je ouder wordt, leer je steeds beter omgaan met moeilijke dingen.”

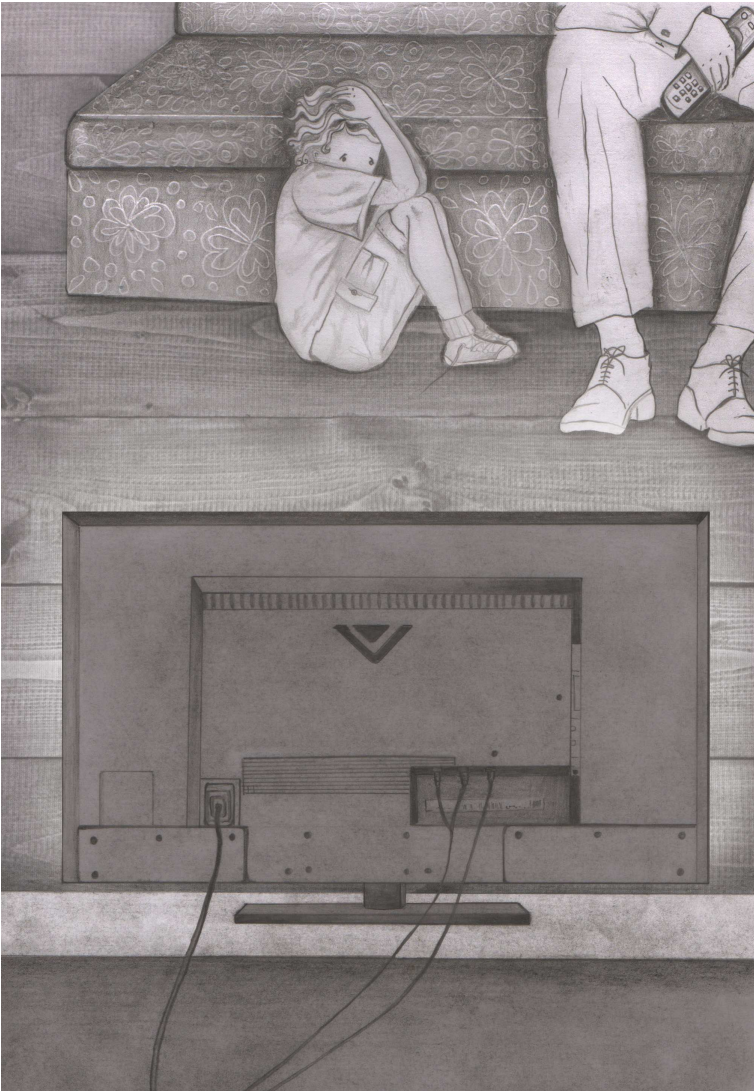
Dat kon zijn moeder nu wel zeggen, maar geloven deed Steffen het nauwelijks. Elke dag was er wel iets dat pijn deed in zijn hart. Het was onmogelijk de televisie aan te zetten zonder ergens een oorlog te zien. Of hongersnood. Of een ernstig ongeluk.

Steffens hart wilde zo graag dat alle mensen in alle landen gelukkig waren. Op het nieuws zag je zo vaak het tegenovergestelde. Het werd hem te veel.

“Moeten we echt naar al die vreselijke dingen kijken?” had hij een keer op een avond aan zijn vader en moeder gevraagd. De televisie liet nare beelden zien van een grote overstroming. Heel veel mensen waren dakloos geworden of zelfs vermist.

"Daar zit wat in. Daar heb ik nooit zo bij stilgestaan," reageerde zijn vader.

"Voor mij hoeft het niet," viel zijn moeder bij.

"Dan stoppen we ermee," hakte zijn vader de knoop door.

Hij pakte meteen de afstandsbediening en zette het toestel uit.

Sindsdien kijken ze niet meer naar het nieuws. Zijn ouders lezen hem iets voor. Of ze doen een spelletje met elkaar, zoals scrabble of mens-erger-je-niet.

Steffens hart weet best wel dat al die ellendige dingen er toch zijn. Niet televisiekijken maakt het wel makkelijker voor hem, maar verandert niet veel aan de wereld. Daarom vlucht hij het liefst naar het bos, net als gisteren toen hij zo gepest was. Midden in de natuur vergeet hij alle ellende.

Het was ook gisteren in het bos dat hij op een schitterend idee kwam. Hij zat daar in zijn eentje bij zijn lievelingsboom. Al dat pesten op school, de zorgen om zijn ouders en al dat droevige nieuws op de televisie, hij kon het niet uit zijn hoofd krijgen. Toen kwam plotseling het idee.

“Ik heb een veel te gevoelig hart voor deze wereld,” zei hij tegen zichzelf. “Ik kan er niet mee omgaan. Het wordt me te zwaar. Goed dat mijn moeder vertelde over dat land van de gesloten harten. Dáár moet ik natuurlijk naartoe gaan. Dan wordt het leven weer draaglijk voor mij.”

Stiekem nam Steffen een besluit.

“Zo snel ik de kans krijg, ga ik op zoek naar het land van de gesloten harten,” beloofde hij zichzelf. Dat nu, is zijn grote geheim. Hij wil zijn hart laten sluiten in dat geheimzinnige land.

Je kunt je vast wel voorstellen dat hij eventjes aan dat geheim moest denken, toen het elfje over een avontuurlijke reis sprak.

Wacht... Daar komt zijn moeder terug. Ik moet het hier even bij laten.